

ligevel, så vil hun alligevel ikke være med, pigen, fordi der intet indhold er i den familie.

Og hvis jeg skulle – nu skal jeg jo være politiker: Altså de gamle mennesker laver vi jo også bare rammer til.

Og hvad vil vi med al den arbejdsfrihed, der er skabt? Skal det blive ved med at være sådan noget med at gå ud og samle bladene om efteråret og male dem grønne på AOF om vinteren for at gå ud og klistre dem på træerne om foråret?

Jeg kan selvfølgelig også se, at regeringen er gået i gang med – eller hele Folketinget jo egentlig er gået i gang med at lave den færøske model med broer og tunneler.

Og jeg har samtidig registreret, at alting bliver stoppet i dag, fordi det er konkurrenceforvridende, og jeg forstår ikke, når jeg kører forbi de forskellige AMU-centre, at der ikke allerede er ved at skyde triumfbuer og Eiffeltårne og domkirker op rundt omkring dér, så man eventuelt også kunne snige mesterlæren lidt ind ad bagdøren.

Jeg startede mit første egentlige møde i Statsministeriet, og bagefter lød det sådan rundt omkring i krogene, at der var søreme meget imellem linjerne. Hold op, det osede af alt muligt deroppe, men jeg opdagede ikke spor. Så jeg har købt en Desmond Morris-bog, der hedder »Menneskets adfærd«; så kan det være jeg bliver lidt klogere på dét.

Jeg har registreret noget, der går igen ligesom ringe i vandet, det går igen i hele vort samfund. Hvis børnene opfører sig tåbeligt, så er det, fordi forældrene er tåbelige. Hvis befolkningen opfører sig tåbeligt, så er det, fordi politikerne opfører sig tåbeligt.

Og man må minsandten sige, at nu var det her møde i mandags jo om alting – det var jo et spørgsmål om ledelse. Og det, jeg registrerer, når jeg bevæger mig rundt – jeg bevæger mig jo meget i samfundet – så er der jo ikke et firma, der kan finde ud af at kalde fem mand op og sige: Vi har ikke brug for jer mere. Nej, dér engagerer man et konsulentfirma, der kommer og siger, at nu kan de godt gå. Og sådan ser vi det jo også lidt her i Folketinget, må jeg sige.

Ja, hvad skal jeg sige mere? Jo, jeg ville jo gerne, om arbejdsfri mennesker, der oven i købet er arbejdssky, at man kunne lade dem være i fred, i stedet for at de skulle stå til rådighed for noget, der overhovedet ikke eksisterer. Og til dem, der har så store arbejdsabstinenser, at de går ind under parolen: »Hvis arbejde er sundt, så giv

det til de syge!«, til dem vil jeg da foreslå en domkirke eller en triumfbue. Det er jo samtidig heller ikke konkurrenceforvridende.

I dag har statsministeren jo flere gange været inde på etik og moral. Hver gang det omtales, så er det frem med tegnedrengen: Hvad koster det? Fremtidens samfund bliver jo mere og mere prissat. Nu er der oven i købet sat pris på, hvad en lærer skal have for at tale lidt med forældrene. Det næste bliver vel, at jeg også får en børnecheck, fordi jeg selv lægger mine børn i seng om aftenen og ikke belaster kommunen med den slags ting.

Og det er de gamle, jeg tænker på her, arbejdsløsheden og de gamle. Det handler ikke om penge, og det gør noget af det, der sker på sygehusene, heller ikke. Det handler om arbejdsklima, og det handler om værdi.

Når jeg er træt af det hele, så vrider jeg om på foden. Det er så en arbejdsskade, hvis jeg sådan skulle være rigtig grov ved jer, og så kan jeg simpelt hen ikke overkomme noget, og så bestiller jeg ikke andet end at gå hele tiden og sige: Jeg har ikke tid. Som La Rochefoucauld siger: »De mennesker, der ikke har tid, det er dem, der udretter mindst.«

Så derfor: De gamle mennesker, vi har i vores samfund – jeg kræver respekt for alderdommen. Dér vil jeg starte, og så vil jeg sige: Skidt med de penge dér! Høflighed koster jo ikke noget, vel?

Ja, og hvis I vil vide noget om alkoholisme, eller hvordan det er at sidde til et middagselskab og ikke turde sige, at man går på socialhjælp, så kan jeg da godt hjælpe jer.

Og så vil jeg slutte af med at sige, at det nye det sker, når den, der er tiltænkt tilskuerens rolle, begynder at blande sig. Tak!

Sonja Mikkelsen (S):

Ja, med det sidste citat er der mange af os her i Folketinget der er startet med at lave politisk arbejde.

Statsministeren understregede i sin åbningsredegørelse regeringens mål for sin forskningspolitik, som det fremgår af regeringsgrundlaget »Fælles fremtid«, nemlig at den danske forskningsindsats i år 2000 skal op på samme niveau som de sammenlignelige lande, landene omkring os. Et meget væsentligt mål er et afgørende politisk skift på det her område. Det er det, der på længere sigt skal sikre, at vort velfærds-samfund fortsat kan udvikles. Der skal både forskes, udvikles og uddannes mere. Formidlingen af forskningsresultater skal fremmes. Må-